

PARLAMENT DE CATALUNYA

Laura Borràs i Castanyer
Presidenta

Acte de reconeixement de la professió mèdica pel seu esforç al llarg de dos anys de pandèmia de Covid-19

Barcelona, 7 de març de 2022

Moltes gràcies al president del Col·legi de Metges de Barcelona per permetre'm participar en aquest acte adreçant-vos unes paraules, un acte emotiu. Jo em pensava que tenia fred, i no tenia fred. Era l'emoció de tots els testimonis que hem sentit.

Molt honorables presidents de la Generalitat que ens acompanyeu, president Montilla, president Mas, estimat president Torra, que et va tocar gestionar aquesta pandèmia que avui és la protagonista d'aquest acte; conseller Argimon i la resta de consellers que ens acompanyeu; membres de la Mesa; diputats; membres de la junta del Col·legi de Metges, i tots els metges que sou aquí, que es faci un acte com aquest és un acte de justícia. Hi ha professions que són vocacionals. La de metge ho és, certament, com s'ha pogut veure arran de la pandèmia. Ha estat providencial tenir tota una professió bolcada a protegir-nos, a curar-nos, a tenir cura de nosaltres.

De vegades, jo que soc una persona que ve del món de les paraules, ens n'oblidem, de les paraules. «Metge» ve del llatí *medicus*, que vol dir tant cuidar com curar, i em sembla que alguns dels testimonis que hem sentit ho han posat de manifest. En un moment desbordant davant d'una malaltia que ens sacsejava a nivell planetari – segurament l'any 2020 ha estat el de la vulnerabilitat, la vulnerabilitat local, però també la global–, quan pràcticament el valor era ser-hi, que ha dit d'algú, ha aflorat la importància de com tenir cura ja és una primera manera de guarir. I, per tant, la professió mèdica, tot el món dels professionals sanitaris, ha estat el gran coixí amb el qual ens hem pogut sentir acompanyats en uns moments tan difícils com els que hem viscut i encara vivim, perquè fem aquest acte de reconeixement en temps de guerra, com s'ha dit. Convé recordar-ho.

Em fa molta il·lusió ser aquí com a presidenta del Parlament per donar-vos les gràcies en nom de tots els ciutadans de Catalunya, als quals els diputats representem, per la feina que heu fet, feu i fareu, l'any 2020, el 21 i aquest 22. Perquè la pandèmia continua tot aquest any, en què hem vist les nostres mancances, però també han aflorat totes les forteses, aquesta resiliència que ens ha permès donar una resposta

PARLAMENT DE CATALUNYA

Laura Borràs i Castanyer
Presidenta

magnífica. L'any 2021 ha estat també l'any de la recerca i de la ciència, que ens han proveït d'unes vacunes que avui ens permeten afrontar aquesta situació amb unes expectatives de curació ja molt més importants.

Hem parlat molt d'onades; tots recordàveu ara les diverses onades. És curiós, que parlem d'onades, perquè l'aigua és el motor de la vida. Però se n'han perdut tantes, de vides, tantes en circumstàncies tan extremes...

Jo soc filla de metge, dona de metge, cunyada de metge. Per tant, la professió, la conec, i la pateixo, també, i em sento extraordinàriament orgullosa de tots els metges. Gràcies per tota la feina que heu fet en els moments més complicats, i sempre pensant en els altres abans que no amb vosaltres mateixos. Ha estat veritablement emocionant viure tot el cabal d'emocions i de reflexions que han aflorat al llarg d'aquest acte aquest vespre.

S'han perdut moltes vides, i vosaltres heu vist la fragilitat de la vida i la importància de ser-hi. Abans el doctor explicava que ell havia vist el que era ajudar i el que era ser ajudat, i parlava de donar la mà. Durant aquesta pandèmia molta gent ha necessitat donar la mà, i moltes les hem hagut de deixar de donar, alliberar-les, perquè marxessin.

A les portes del dia de la dona –no en dic de la dona treballadora, perquè és una redundància, i a més a més sabeu que l'OMS va publicar un estudi que deia que les dones proporcionen salut global, però els homes la lideren–, deixeu-me que acabi aquestes paraules que el president m'ha permès de dir amb un poema que al llarg d'aquest any i mig ja de pandèmia ha ajudat molta gent a acomiadar-se de les persones estimades. És de Maria-Mercè Marçal, un poema molt breu, un poema amb el qual jo també em vaig acomiadar del meu pare, metge. És un poema en el qual Maria-Mercè Marçal ens parla de com de vegades la vida la volem retenir i se'ns en va, se'ns escola com l'aigua entre les mans. Diu així: «Res no et serà pres: vindrà tan sols / l'instant d'obrir / dòcilment la mà / i alliberar / la memòria de l'aigua / perquè es retrobi aigua / d'alta mar.»

Aquest cicle de la vida, que és el de l'aigua, que plou, que cau, que alimenta les terres, que ens dona fruits, que va pels rius, que viatja a la mar i torna a evaporar-se i comença el cicle de la vida, ens mostra com passem, que nosaltres som baules d'una cadena i que de vegades el que costa és haver de deixar anar.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Laura Borràs i Castanyer
Presidenta

Amb tantes mans que s'han hagut de deixar anar, però sobretot per tantes mans que les han agafat per fer notar a les víctimes que hi havia algú a l'altre costat quan les seves famílies no hi podien ser, gràcies, gràcies i gràcies.

Realment, aquests anys que hem viscut són inoblidables. Vosaltres també.

Moltíssimes gràcies.